



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 137

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 29 februarie 2012

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 4 din 17 ianuarie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 362 alin. 1 lit. a), art. 385 ² , art. 385 ⁹ alin. 1 pct. 18 și art. 385 ¹⁵ pct. 2 lit. d) din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 446 alin. (2) din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal	2-3		
Decizia nr. 8 din 17 ianuarie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 90 alin. 1 lit. a) și c) din Codul penal	4-5		
Decizia nr. 9 din 17 ianuarie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385 ⁹ alin. 1 pct. 18 și art. 385 ¹⁵ pct. 2 lit. d) din Codul de procedură penală	5-7		
Decizia nr. 24 din 17 ianuarie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar.....	7-9		
		Decizia nr. 27 din 19 ianuarie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității și ale Legii nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității	9-12
		HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
		95. — Hotărâre privind acordarea unui ajutor umanitar de urgență, cu titlu gratuit, pentru populația din județele Bacău, Buzău, Caraș-Severin, Dolj, Galați, Iași, Mehedinți, Neamț și Vrancea	13
		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		144. — Ordin al ministrului finanțelor publice pentru aprobarea Procedurii de îndreptare a erorilor cuprinse în declarațiile fiscale în cazul depunerii de către contribuabili a unei declarații rectificative	14-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 4

din 17 ianuarie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 362 alin. 1 lit. a), art. 385², art. 385⁹ alin. 1 pct. 18 și art. 385¹⁵ pct. 2 lit. d) din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 446 alin. (2) din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 362 alin. 1 lit. a), art. 385², art. 385⁹ alin. 1 pct. 18 și art. 385¹⁵ pct. 2 lit. d) din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 446 alin. (2) din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, excepție ridicată de Alexandru Liviu Negreanu Arboreanu în Dosarul nr. 12.634/301/2007 al Tribunalului București — Secția a II-a penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 49D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, deoarece, pe de o parte, aceasta este nemotivată și, pe de altă parte, textele legale criticate nu au legătură cu soluționarea cauzei.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 decembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 12.634/301/2007, **Tribunalul București — Secția a II-a penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 362 alin. 1 lit. a), art. 385², art. 385⁹ alin. 1 pct. 18 și art. 385¹⁵ pct. 2 lit. d) din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 446 alin. (2) din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal**, excepție ridicată de Alexandru Liviu Negreanu Arboreanu în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unui apel în materie penală.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține că prevederile art. 446 alin. (2) din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal încalcă dispozițiile constituționale ale art. 11 — *Dreptul internațional și dreptul intern*, art. 15 — *Universalitatea*, art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 21 — *Accesul liber la justiție* și art. 124 — *Înfăptuirea justiției*. Astfel, arată că textul criticat a abrogat Legea nr. 301/2004 — Codul penal, lege care abrogase în mod tacit Codul penal din 1968 în vigoare până la apariția sa.

Așa fiind, ca efect al abrogării Codului penal din 2004, sunt implicit abrogate și dispozițiile Codului penal din 1968. Autorul excepției consideră că dispozițiile art. 446 alin. (2) din Legea

nr. 286/2009 sunt neconstituționale în măsura în care sunt înțelese că au făcut să reentre în vigoare prevederile Codului penal din 1968.

Totodată, se apreciază că prevederile art. 362 alin. 1 lit. a), art. 385², art. 385⁹ alin. 1 pct. 18 și art. 385¹⁵ pct. 2 lit. d) din Codul de procedură penală contravin dispozițiilor constituționale ale art. 11 — *Dreptul internațional și dreptul intern*, art. 15 alin. (1) referitor la cetățenii care beneficiază de drepturile și libertățile consacrate de Constituție și alte legi și care au obligațiile prevăzute de acestea, art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 21 — *Accesul liber la justiție* și art. 124 — *Înfăptuirea justiției*, precum și dispozițiilor art. 6 — *Dreptul la un proces echitabil* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 2 — *Dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală* din Protocolul nr. 7 adițional la Convenție.

Tribunalul București — Secția a II-a penală, contrar dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate invocate, motivând că aceasta ar echivala cu o antepronunțare. În acest sens arată că autorul excepției susține că apelul declarat de procuror este inadmisibil, neavând justificare și nici temei constituțional, sens în care a solicitat achitarea sa, întrucât, dată fiind abrogarea Codului penal din 1968 ca urmare a abrogării Codului penal din 2004 prin art. 446 alin. (2) din Legea nr. 286/2009, fapta pentru care a fost cercetat nu mai este prevăzută de legea penală.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 362 alin. 1 lit. a) — *Persoanele care pot face apel*, art. 385² — *Persoanele care pot face recurs*, art. 385⁹ alin. 1 pct. 18 — *Cazurile în care se poate face recurs* și art. 385¹⁵ pct. 2 lit. d) — *Soluțiile în recurs*, toate din Codul de procedură penală, precum și dispozițiile art. 446 alin. (2) — *Intrarea în vigoare*, din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 24 iulie 2009, care au următorul conținut:

— Art. 362 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală: „Pot face apel:

a) *procurorul, în ce privește latura penală și latura civilă;*”;

— Art. 385² din Codul de procedură penală: „Pot face recurs persoanele arătate în art. 362, care se aplică în mod corespunzător.”;

— Art. 385⁹ alin. 1 pct. 18 din Codul de procedură penală: „Hotărârile sunt supuse casării în următoarele cazuri: [...]”

18. când s-a comis o eroare gravă de fapt, având drept consecință pronunțarea unei hotărâri greșite de achitare sau de condamnare;”;

— Art. 385¹⁵ pct. 2 lit. d) din Codul de procedură penală: „Instanța, judecând recursul, pronunță una din următoarele soluții: [...]”

2. admite recursul, casând hotărârea atacată și: [...]”

d) dispune rejudecarea de către instanța de recurs în cazurile prevăzute în art. 385⁹ alin. 1 pct. 11—20, precum și în cazul prevăzut în art. 385⁶ alin. 3.”;

— Art. 446 alin. (2) din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal: „(2) Legea nr. 301/2004 — Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 575 din 29 iunie 2004, cu modificările ulterioare, și Legea nr. 294/2004 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 591 din 1 iulie 2004, cu modificările ulterioare, se abrogă.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 11 — Dreptul internațional și dreptul intern, art. 15 — Universalitatea, art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, art. 20 — Tratatelor internaționale privind drepturile omului, art. 21 — Accesul liber la justiție și art. 124 — Înfăptuirea justiției, precum și dispozițiilor art. 6 — Dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 2 — Dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală din Protocolul nr. 7 adițional la Convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

1. În primul rând, se observă că excepția de neconstituționalitate a fost ridicată într-un dosar având ca obiect soluționarea unui apel în materie penală. Pe cale de consecință, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385² — Persoanele care pot face recurs, art. 385¹⁵ pct. 2 lit. d) — Soluțiile pronunțate în recurs și art. 385⁹ alin. 1 pct. 18 — Cazurile în care se poate face recurs, toate din Codul de procedură penală, este inadmisibilă, deoarece art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții

Constituționale, republicată, impune cerința ca prevederile astfel contestate să aibă legătură cu soluționarea cauzei. Or, această exigență nu este îndeplinită, deoarece dosarul se află în etapa procesuală a apelului și nu a recursului.

2. În cel de-al doilea rând, este de observat că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 362 alin. 1 lit. a) — Persoanele care pot face apel, art. 385² — Persoanele care pot face recurs, art. 385¹⁵ pct. 2 lit. d) — Soluțiile pronunțate în recurs și art. 385⁹ alin. 1 pct. 18 — Cazurile în care se poate face recurs, toate din Codul de procedură penală, a fost invocată în bloc, apreciindu-se că încalcă mai multe prevederi constituționale și convenționale, fără a se arăta în concret în ce constă contrarietatea astfel reclamată. Așa fiind, Curtea constată că, potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sesizările adresate Curții Constituționale trebuie să fie scrise și motivate. Or, autorul excepției nu a respectat această ultimă cerință, sens în care excepția este, de asemenea, inadmisibilă, instanța de contencios constituțional neputându-se substitui acestuia în formularea unor critici de neconstituționalitate.

3. În sfârșit, Curtea analizând cauza în care a fost invocată prezenta excepție constată că dispozițiile art. 446 alin. (2) din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal nu au legătură cu soluționarea cauzei.

Astfel, autorul excepției Alexandru Liviu Arboreanu Negreanu a fost trimis în judecată la data de 9 octombrie 2007 prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională Anticorupție — Secția de combatere a corupției. În sarcina sa s-a reținut că a săvârșit infracțiunea pedepsită de art. 26 raportat la art. 18¹ alin. (1) și (3) din Legea nr. 78/2000. Prin Sentința penală nr. 215 din 16 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 12.634/201/2007 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția I penală, acesta a fost condamnat la pedeapsa de 4 ani închisoare, interzicându-i-se pe o perioadă de 5 ani drepturile prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a doua, lit. b) și lit. c) din Codul penal. Împotriva acestei sentințe au declarat apel atât inculpații, cât și procurorul.

Prezenta excepție a fost invocată în etapa procesuală a apelului, iar în acest cadru inculpatul a ridicat excepția de neconstituționalitate.

Or, dispozițiile din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal nu au legătură cu soluționarea cauzei, nerespectând exigențele art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, deoarece autorul a fost trimis în judecată pentru săvârșirea unor infracțiuni prevăzute într-o lege penală specială, respectiv Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 362 alin. 1 lit. a), art. 385², art. 385⁹ alin. 1 pct. 18 și art. 385¹⁵ pct. 2 lit. d) din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 446 alin. (2) din Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, excepție ridicată de Alexandru Liviu Arboreanu Negreanu în Dosarul nr. 12.634/301/2007 al Tribunalului București — Secția a II-a penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 ianuarie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 8

din 17 ianuarie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 90 alin. 1 lit. a) și c) din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 90 alin. 1 lit. a) și c) din Codul penal, excepție ridicată de György Vilmos Szilveszter în Dosarul nr. 1.581/08/2010 al Judecătoriei Sighișoara și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 151D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 ianuarie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 1.581/308/2010, **Judecătoria Sighișoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 90 alin. 1 lit. a) și c) din Codul penal**, excepție ridicată de György Vilmos Szilveszter în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unei cauze penale la fond.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, deoarece limitările aduse instanței de judecată provoacă o discriminare între diferitele categorii de cetățeni, în funcție de stadiul procesual și organul judiciar în fața căruia se află. Astfel, în cursul urmăririi penale procurorul are posibilitatea neîngrădită de a aprecia că o faptă nu prezintă pericolul social al unei infracțiuni făcând aplicarea art. 18¹ din Codul penal, pe când, în cursul judecății, judecătorul este ținut de îndeplinirea anumitor condiții limitative și cumulative pentru a putea dispune înlocuirea răspunderii penale cu răspunderea care atrage o sancțiune cu caracter administrativ.

Judecătoria Sighișoara opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece problema ridicată nu este una de ordin constituțional, ci una de politică legislativă.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 90 alin. 1 lit. a) și c) din Codul penal cu denumirea marginală — *Condițiile înlocuirii*, care au următorul conținut: „*Instanța poate dispune înlocuirea răspunderii penale cu răspunderea care atrage o sancțiune cu caracter administrativ, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:*

a) *pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită este închisoarea de cel mult un an sau amendă ori s-au săvârșit infracțiunile prevăzute în art. 208, 213, art. 215 alin. 1, art. 215¹ alin. 1, art. 217 alin. 1, art. 219 alin. 1, dacă valoarea pagubei nu depășește 10 lei sau infracțiunea prevăzută în art. 249, dacă valoarea pagubei nu depășește 50 lei; [...]*

c) *paguba pricinuită prin infracțiune a fost integral reparată până la pronunțarea hotărârii.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale contestate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 22 din 11 februarie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 26 aprilie 1999, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 90 alin. 1 lit. a) din Codul penal, statuând că instituția juridică a faptei penale care nu prezintă pericolul social al unei infracțiuni, prevăzută în art. 18¹ din Codul penal, și instituția juridică a înlocuirii răspunderii penale, din titlul IV al Părții generale a Codului penal, prevăzută de art. 90 din Codul penal, sunt instituții diferite, singurul lor element comun fiind faptul că au ca urmare aplicarea uneia dintre sancțiunile cu caracter administrativ prevăzute în art. 91 din Codul penal, adică mustrarea, mustrarea cu avertisment sau amenda. În cazul reglementat de art. 18¹ din Codul penal este vorba de o faptă prevăzută în legea penală, care nu prezintă pericolul social al unei infracțiuni, dar care atrage, potrivit legii, aplicarea unei sancțiuni cu caracter administrativ, în timp ce în cazul înlocuirii răspunderii penale este vorba de fapte care constituie infracțiuni cu un grad de pericol social mai mic, pentru care legea permite instanței judecătorești competente să înlocuiască, în anumite condiții, răspunderea penală pentru fapta săvârșită cu răspunderea care atrage o sancțiune cu caracter administrativ. De aceea, în motivarea excepției de neconstituționalitate se face în mod greșit referire la art. 18¹ din Codul penal.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față și în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a art. 90 alin. 1 lit. c) din Codul penal.

Totodată, Curtea mai constată că autorul excepției, inculpat în speță, a ridicat problema lipsei gradului de pericol social al infracțiunilor săvârșite, respectiv de nerespectare a regimului armelor și munițiilor prevăzută și pedepsită de art. 279 din Codul penal și de braconaj, prevăzută și pedepsită de art. 42 lit. a) și b) din Legea nr. 407/2006, pentru care nu este posibilă înlocuirea răspunderii penale. Or, aprecierea privind excluderea infracțiunilor de mai sus de la aplicarea unei pedepse, pentru motivul că aceste fapte au un grad de pericol social redus, nu este o problemă de ordin constituțional, ci una de politică legislativă. De altfel, așa cum s-a statuat prin Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 7 septembrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 232 din 27 septembrie 1993, implicarea Curții în domeniul legiferării și al politicii penale

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 90 alin. 1 lit. a) și c) din Codul penal, excepție ridicată de György Vilmos Szilveszter în Dosarul nr. 1.581/08/2010 al Judecătoriei Sighișoara.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 ianuarie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 9

din 17 ianuarie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385⁹ alin. 1 pct. 18 și art. 385¹⁵ pct. 2 lit. d) din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Codul de procedură penală, excepție ridicată de Constantin Istrate în Dosarul nr. 16.128/3/2005 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 157D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 ianuarie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 16.128/3/2005, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția**

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 385⁹ alin. 1 pct. 18 și art. 385¹⁵ pct. 2 lit. d) din

penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 385⁹ alin. 1 pct. 18 și art. 385¹⁵ pct. 2 lit. d) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Constantin Istrate în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unui recurs în materie penală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate sunt neconstituționale în măsura în care sunt înțelese în sensul că procurorul poate declara recurs în defavoarea inculpatului după ce acesta a fost achitat la fond și apel sau în apel, recurs în temeiul căruia împotriva acestuia s-ar putea pronunța o soluție de condamnare în ultimă instanță și, ca atare, nesupusă controlului judiciar realizat de o instanță superioară celei care a pronunțat hotărârea de condamnare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a susținut că prevederile de mai sus au legătură cu soluționarea cauzei și, contrar dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia cu privire la fondul excepției astfel invocate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 385⁹ alin. 1 pct. 18 — *Cazurile în care se poate face recurs* și art. 385¹⁵ pct. 2 lit. d) — *Soluțiile pronunțate în recurs*, ambele din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

— Art. 385⁹ alin. 1 pct. 18 din Codul de procedură penală: *„Hotărârile sunt supuse casării în următoarele cazuri: [...]*

18. când s-a comis o eroare gravă de fapt, având drept consecință pronunțarea unei hotărâri greșite de achitare sau de condamnare;”;

— Art. 385¹⁵ pct. 2 lit. d) din Codul de procedură penală: *„Instanța, judecând recursul, pronunță una din următoarele soluții: [...]*

2. admite recursul, casând hotărârea atacată și; [...]

d) dispune rejudecarea de către instanța de recurs în cazurile prevăzute în art. 385⁹ alin. 1 pct. 11—20, precum și în cazul prevăzut în art. 385⁶ alin. 3.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 11 — *Dreptul internațional și dreptul intern*, art. 15 alin. (1) referitor la universalitate, art. 16 alin. (1) și (2) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților, precum și la împreriurarea că nimeni nu este mai presus de lege, art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 21 alin. (1)—(3) referitor la liberul acces la justiție și la dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, art. 124 — *Înfăptuirea justiției*, precum și prevederile art. 7 și art. 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului referitoare la egalitatea în fața legii și la dreptul oricărei persoane la o satisfacție efectivă din partea instanțelor juridice naționale

împotriva actelor care violează drepturile fundamentale, art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la dreptul la un proces echitabil prin judecarea în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei de către o instanță independentă și art. 2 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenție referitor la *Dreptul la două grade de jurisdicție*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 78 din 27 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 133 din 22 februarie 2011, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385¹⁵ pct. 2 lit. d) din Codul de procedură penală, statuând că acestea nu conțin nicio dispoziție de natură să încalce dreptul la un proces echitabil. Dimpotrivă, prin textele contestate s-a avut în vedere dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea acestuia într-un termen rezonabil de către o instanță independentă și imparțială. Astfel, inculpatul are posibilitatea pe parcursul întregului proces penal să expună toate apărările sale și poate propune instanței administrarea de probe în apărarea sa, dacă acestea sunt pertinente, concludente și utile cauzei.

De asemenea, scopul acestei căi de atac constă tocmai în asigurarea unui control judecătoresc al legalității și al aflării adevărului în judecarea și soluționarea cauzelor penale de prima instanță sau de instanța de apel, aspect de natură să contribuie la îndeplinirea exigențelor care condiționează într-o societate democratică procesul echitabil.

În plus, procedura de judecată, care cuprinde pe lângă sistemul probator și obiectul judecării în recurs, constituie atributul exclusiv al legiuitorului, fiind așadar o aplicare a prevederilor art. 61 din Constituție, cu atât mai mult cu cât, în legislația procedurală penală română, recursul este, de regulă, al treilea grad de jurisdicție, art. 2 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale consacrand doar obligația statelor membre de a institui un minimum de două grade de jurisdicție.

Totodată, prin Decizia nr. 839 din 24 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 476 din 12 iulie 2010, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385⁹ alin. 1 pct. 18 din Codul de procedură penală, statuând că prevederile legale invocate, reglementând ca motive de casare a unei hotărâri judecătorești comiterea unei erori grave de fapt, având drept consecință pronunțarea unei hotărâri greșite de achitare sau de condamnare, sunt menite să garanteze dreptul tuturor părților de a beneficia de un proces echitabil. O asemenea garanție este instituită și de dispozițiile referitoare la obligativitatea ascultării inculpatului cu ocazia judecării recursului. Astfel, scopul acestei căi de atac constă tocmai în asigurarea unui control judecătoresc al legalității și al aflării adevărului în judecarea și soluționarea cauzelor penale de prima instanță sau de instanța de apel, aspect de natură să contribuie la îndeplinirea exigențelor care condiționează într-o societate democratică procesul echitabil.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Distinct de acestea, Curtea mai constată că este neîntemeiată și susținerea autorului referitoare la neconstituționalitatea dispozițiilor contestate, în măsura în care sunt înțelese în sensul că procurorul poate declara recurs în defavoarea inculpatului după ce acesta a fost achitat la fond și apel sau în apel, recurs în temeiul căruia împotriva acestuia s-ar putea pronunța o soluție de condamnare în ultimă instanță

și, ca atare, nesupusă controlului judiciar realizat de o instanță superioară celei care a pronunțat hotărârea de condamnare.

O astfel de ipoteză este legitimată de Protocolul nr. 7 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului care, în art. 2 paragraful 2, a instituit excepții de la regula consacrată în primul paragraf. Astfel, dreptul la două grade de jurisdicție în

materie penală poate face „obiectul unor excepții în cazul infrajeciunilor minore, așa cum acestea sunt definite de lege, sau când cel interesat a fost judecat în primă instanță de către cea mai înaltă jurisdicție ori a fost declarat vinovat și condamnat ca urmare a unui recurs împotriva achitării sale”.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 385⁹ alin. 1 pct. 18 și art. 385¹⁵ pct. 2 lit. d) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Constantin Istrate în Dosarul nr. 16.128/3/2005 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 ianuarie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 24

din 17 ianuarie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, excepție ridicată de Ionel Caragea în Dosarul nr. 2.301/233/2011 al Judecătoria Galați — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.012D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate,

sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 iunie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 2.301/233/2011, **Judecătoria Galați — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Ionel Caragea într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că, prin prevederile actului normativ criticat pentru neconstituționalitate, drepturile salariale ale cetățenilor, consfințite prin hotărâri judecătorești definitive, nu sunt garantate, ci, dimpotrivă, acestea sunt prejudiciate, de vreme ce sumele care se vor plăti în termen de 3 ani nu sunt purtătoare de dobânzi, ci vor fi actualizate cu indicele de inflație.

De asemenea, consideră că actul normativ criticat generează discriminări între stat și cetățeni, inclusiv cei afectați de ordonanță, deoarece doar statul este scutit a plăti creanțele datorate cetățenilor săi, fără a fi penalizat. Totodată, se creează

discriminări între personalul bugetar care lucrează în aparatul juridic și bugetarii din alte sectoare de activitate, în cazul cărora se suspendă orice procedură de executare silită.

Autorul excepției susține că ordonanța de urgență criticată împiedică producerea efectelor legii organice prin care au fost reglementate statutul funcționarilor publici și drepturile lor salariale, inclusiv componenta salarială, iar lipsirea lucrătorilor din sectorul bugetar de folosirea sumelor ce li se cuvin împiedică crearea condițiilor pentru creșterea calității vieții.

În fine, consideră că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 încalcă drepturi fundamentale, fără ca măsura să fie justificată prin chiar textul de lege.

Judecătoria Galați — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 18 iunie 2009. Curtea constată că, ulterior sesizării sale, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 a fost aprobată cu modificări prin Legea nr. 230/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 864 din 8 decembrie 2011, conservându-se însă excepția de neconstituționalitate.

Autorul criticii de neconstituționalitate susține că actul normativ supus controlului de constituționalitate încalcă dispozițiile din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (3) referitor la valorile supreme ale statului român, art. 16 alin. (1) potrivit căruia „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice*”, art. 73 alin. (3) lit. j) privind reglementarea prin lege organică a statutului funcționarilor publici, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 135 lit. f) privind obligația statului de a asigura crearea condițiilor necesare pentru creșterea calității vieții.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin mai multe decizii, a constatat constituționalitatea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009, în raport cu critici similare de neconstituționalitate [a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 188 din 2 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 14 aprilie 2010, Decizia nr. 190 din 2 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 9 aprilie 2010, Decizia nr. 712 din 25 mai 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 22 iunie 2010, Deciziile nr. 1.534 și 1.535*), ambele din 28 noiembrie 2011, nepublicate până la data pronunțării prezentei decizii].

Cu acele privilegii, Curtea a reținut, în esență, că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 reglementează eșalonarea plății unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar.

Pentru a evita devalorizarea sumelor ce fac obiectul titlurilor executorii, ordonanța de urgență prevede că acestea se actualizează cu indicele prețurilor de consum. Acest mecanism asigură executarea integrală a titlului, acordând totodată statului posibilitatea să identifice resursele financiare necesare achitării acestor sume.

Așa fiind, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 are în vedere rezolvarea unei situații extraordinare, prin reglementarea unor măsuri cu caracter temporar și derogatorii de la dreptul comun în materia executării hotărârilor judecătorești. Măsurile instituite urmăresc un scop legitim — asigurarea stabilității economice a țării — și păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul avut în vedere — executarea eșalonată a hotărârilor judecătorești în cauză.

Totodată, măsurile reglementate au un caracter pozitiv, în sensul că Guvernul recunoaște obligația de plată a autorității statale și se obligă la plata eșalonată a titlurilor executorii, modalitate de executare impusă de situația de excepție pe care o reprezintă, pe de o parte, proporția deosebit de semnificativă a creanțelor astfel acumulate împotriva statului și, pe de altă parte, stabilitatea economică a statului român în actualul context de criză economică națională și internațională.

În același timp, Curtea a constatat că nu se poate reține existența niciunei discriminări între debitori, în sensul că statul ca debitor și-ar aroga mai multe drepturi decât debitorii persoane de drept privat în ceea ce privește executarea hotărârilor judecătorești. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că o deosebire de tratament juridic este discriminatorie atunci când nu este justificată în mod obiectiv și rezonabil, aceasta însemnând că nu urmărește un scop legitim sau nu păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul avut în vedere (a se vedea hotărârile pronunțate în cauzele „*Aspecte privind regimul lingvistic în școlile belgiene*” împotriva Belgiei, 1968, paragraful 10, *Marckx împotriva Belgiei*, 1979, paragraful 33, *Rasmussen împotriva Danemarcei*, 1984, paragraful 38, *Abdulaziz, Cabales și Balkandali împotriva Regatului Unit*, 1985, paragraful 72, *Gaygusuz împotriva Austriei*, 1996, paragraful 42, *Larkos împotriva Cipru*, 1999, paragraful 29, *Bocancea și alții împotriva Moldovei*, 2004, paragraful 24).

Totodată, în conformitate cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, statele beneficiază de o anumită marjă de apreciere în a decide dacă și în ce măsură diferențele între diversele situații similare justifică un tratament juridic diferit, iar scopul acestei marje variază în funcție de anumite circumstanțe, de domeniu și de context (a se vedea hotărârile pronunțate în cauzele „*Aspecte privind regimul lingvistic în școlile belgiene*” împotriva Belgiei, 1968, *Gaygusuz împotriva Austriei*, 1996, *Bocancea și alții împotriva Moldovei*, 2004).

Or, în cauza de față, măsura contestată urmărește un scop legitim — asigurarea stabilității economice a țării — și păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul avut în vedere — executarea eșalonată a hotărârilor judecătorești în cauză. În aceste condiții, Curtea a constatat că situația particulară ivită și motivată prin existența unei situații extraordinare este una care reclamă o diferență evidentă de tratament juridic.

*) Deciziile nr. 1.534 și 1.535 au fost publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 68 din 27 ianuarie 2012.

Pe de altă parte, Curtea a reținut că măsura suspendării de drept a procedurilor de executare este una necesară pentru a se putea realiza finalitatea avută în vedere, respectiv eşalonarea sumelor rezultate din hotărâri judecătoreşti, fiind aplicată în mod egal tuturor persoanelor ce intră sub incidenţa acesteia (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.533 din 28 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 20 decembrie 2011).

Având în vedere cele de mai sus, nu a putut fi reţinută nici încălcarea dispoziţiilor constituţionale ale art. 53 privind restrângerea exerciţiului unor drepturi sau al unor libertăţi.

De asemenea, Curtea a observat că măsurile legale criticate nu pun în discuţie caracterul de stat de drept al României şi că

art. 135 alin. (2) lit. f) din Constituţie nu este incident în cauză, întrucât conţinutul normativ al ordonanţei de urgenţă nu vizează domeniul de aplicare al textului constituţional invocat.

Neintervenind elemente noi de natură a determina reconsiderarea jurisprudenţei Curţii Constituţionale, atât soluţia, cât şi considerentele deciziilor menţionate îşi păstrează valabilitatea şi în cauza de faţă.

În fine, în ceea ce priveşte susţinerea potrivit căreia actul normativ criticat împiedică producerea efectelor unei legi organice, Curtea constată că acesta nu se constituie într-o reglementare a statutului funcţionarilor publici, astfel că nu poate fi primită nici critica privind înfrângerea art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituţie.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) şi al art. 147 alin. (4) din Constituţie, precum şi al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) şi al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepţia de neconstituţionalitate a prevederilor Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, excepţie ridicată de Ionel Caragea în Dosarul nr. 2.301/233/2011 al Judecătoriei Galaţi — Secţia civilă.

Definitivă şi general obligatorie.

Pronunţată în şedinţa publică din data de 17 ianuarie 2012.

PREŞEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 27

din 19 ianuarie 2012

referitoare la excepţia de neconstituţionalitate a prevederilor Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar şi deconspirarea Securităţii şi ale Legii nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar şi deconspirarea Securităţii

Augustin Zegrean	— preşedinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ştefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Daniela Maftei.

Pe rol se află soluţionarea excepţiei de neconstituţionalitate a prevederilor Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar şi deconspirarea Securităţii şi

ale Legii nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar şi deconspirarea Securităţii, excepţie ridicată de Ion Paraschiv în Dosarul nr. 166/2/2011 al Curţii de Apel Bucureşti — Secţia a VIII-a contencios administrativ şi fiscal şi care formează obiectul Dosarului Curţii Constituţionale nr. 1.149D/2011.

La apelul nominal, răspunde partea Consiliul Naţional pentru Studierea Arhivelor Securităţii, prin consilierul juridic Mihaela Jugaru, cu delegaţie depusă la dosar. Lipseşte autorul excepţiei, faţă de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Preşedintele dispune a se face apelul şi în Dosarul nr. 1.163D/2011, având ca obiect excepţia de neconstituţionalitate a prevederilor Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 24/2008, excepţie ridicată de Florea Burcă în Dosarul nr. 10.867/2/2010 al Curţii de Apel Bucureşti — Secţia a VIII-a contencios administrativ şi fiscal.

La apelul nominal răspunde partea Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, prin consilierul juridic Mihaela Jugaru, cu delegație depusă la dosar. Lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.183D/2011, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008, excepție ridicată de Ioan Manea în Dosarul nr. 41/2/2011 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde partea Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, prin consilierul juridic Mihaela Jugaru, cu delegație depusă la dosar. Lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că autorul excepției, Ioan Manea, a depus la dosarul cauzei note scrise prin care face unele precizări asupra situației de fapt deduse judecării instanței de fond și aduce la cunoștința Curții starea sa medicală care îl împiedică să participe la judecată.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.239D/2011, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008, excepție ridicată de Ion Liviu în Dosarul nr. 6.474/2/2011 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Având în vedere obiectul identic al excepțiilor de neconstituționalitate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul părții și cel al Ministerului Public arată că sunt de acord cu măsura conexării.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 1.163D/2011, nr. 1.183D/2011 și nr. 1.239D/2011 la Dosarul nr. 1.149D/2011, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 septembrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 166/2/2011, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității și ale Legii nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității.**

Excepția a fost ridicată de Ion Paraschiv într-o cauză având ca obiect o acțiune în constatare.

Prin Sentința civilă nr. 4.918 din 7 septembrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 10.867/2/2010, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008.

Excepția a fost ridicată de Florea Burcă într-o cauză având ca obiect o acțiune în constatare.

Prin Sentința civilă nr. 5.334 din 26 septembrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 41/2/2011, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008.**

Excepția a fost ridicată de Ioan Manea într-o cauză având ca obiect o acțiune în constatare.

Prin Încheierea din 19 octombrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 6.474/2/2011, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008.**

Excepția a fost ridicată de pârâțul Ion Liviu într-o cauză având ca obiect o acțiune în constatare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, prin art. 2 lit. a), lasă loc unei interpretări abuzive punând semnul egalității între calitatea de lucrător al Securității și desfășurarea activității prin care s-au suprimat ori îngădit drepturi și libertăți fundamentale ale omului și creează premisele unei forme de răspundere morală și juridică. Semnificația dată noțiunilor cuprinse în art. 2 al ordonanței de urgență induce, așadar, ideea prezumției de vinovăție pentru toți lucrătorii fostei Securități, ca urmare a apartenenței la această structură.

Susțin totodată că acuzațiile Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, legitimate juridic prin actul normativ criticat, încalcă abuziv și retroactiv drepturi și libertăți, precum și obligația militarilor de apărare a țării. De asemenea, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității trebuie să fie o autoritate administrativă autonomă, fără atribuții jurisdicționale, iar unicul scop al acesteia să fie de a permite cetățeanului accesul la propriul dosar, în calitatea sa de „depozitar și administrator” al documentelor întocmite de fosta Securitate.

Contrar art. 126 alin. (5) și art. 24 din Constituție, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității exercită o jurisdicție specifică în cadrul căreia administrează probe și dă un verdict privind calitatea de lucrător al Securității, în timp ce persoana vizată nu are posibilitatea de a se apăra în fața Colegiului Consiliului. Instanța de contencios administrativ are doar un rol formal, întrucât nu face altceva decât să certifice ulterior ceea ce a constatat această autoritate.

Pe de altă parte, prin introducerea unei acțiuni în constatare, fără a avea o legitimare procesuală activă, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității se subrogă în dreptul cetățeanului de a avea acces liber la justiție pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime și se substituie instituției Avocatul Poporului. Astfel, prin art. 8 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 se realizează o extindere nepermisă a sferei titularilor dreptului de acces liber la justiție, dincolo de limitele sale constituționale. Cu alte cuvinte, prevederile legale criticate convertesc dreptul de acces liber la justiție într-o obligație.

De asemenea, desemnarea Curții de Apel București — Secția de contencios administrativ ca unică instanță

judecătorească competentă în ceea ce privește acțiunile în constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității este neconstituțională, de vreme ce „adeverințele prevăzute la art. 8 alin. (1) lit. b) și art. 9 din lege pot fi contestate, în fața instanței de contencios administrativ competente teritorial, de orice persoană interesată”. Pe de altă parte, persoanei verificate i se îngrădește posibilitatea exercitării dreptului la apărare în fața unei instanțe de judecată apropiate de domiciliul său.

Autorii excepției mai precizează că prin reglementarea voit contradictorie cuprinsă în art. 10 alin. (2), referitor la instanța competentă în soluționarea contestațiilor formulate împotriva adeverințelor prevăzute la art. 8 lit. b) și art. 9, comparativ cu cea din art. 11 alin. (1) din ordonanța de urgență, privind instanța judecătorească competentă să soluționeze acțiunea în constatare introdusă de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, se creează o inegalitate de tratament juridic, contrară dispozițiilor art. 16 din Constituție.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată, în esență, că își menține punctul de vedere reținut în deciziile Curții Constituționale nr. 436/2010, nr. 1.512/2009, nr. 530/2009, nr. 815/2009, nr. 1.503/2009, nr. 153/2010 și nr. 127/2010, exprimat în sensul constituționalității prevederilor legale ce formează obiectul excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 10 martie 2008, precum și ale Legii nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 28 noiembrie 2008.

Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție, art. 23 alin. (11) privind prezumția de nevinovăție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 51 alin. (4) privind obligația autorităților publice de a răspunde la petiții, art. 52 alin. (1) privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, art. 58 alin. (1) privind numirea și rolul Avocatului Poporului și

art. 126 alin. (5) privind interzicerea înființării de instanțe extraordinare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității prevederilor legale criticate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale și sub aspectul unor critici asemănătoare celor formulate în prezenta cauză.

Astfel, Curtea a reținut în mod constant că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 a produs o modificare substanțială a regimului juridic aplicabil persoanelor în legătură cu care s-a constatat că sunt colaboratori sau lucrători ai Securității, fără să promoveze răspunderea juridică și politică a acestora și fără să creeze premisele unei forme de răspundere morală și juridică colectivă, pentru simpla participare la activitatea serviciilor de informații, în condițiile lipsei de vinovăție și a vreunei încălcări a drepturilor omului și a libertăților fundamentale (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 46 din 20 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 165 din 8 martie 2011, și Decizia nr. 1.309 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 29 noiembrie 2011).

De asemenea, Curtea a observat că, urmărind să înlăture orice echivoc de natură să genereze interpretări speculative, susceptibile de a aduce atingere onoarei și demnității persoanei, legiuitorul a înțeles să dedice întregul articol 2 din ordonanța de urgență definirii termenilor cu care aceasta operează. În această ordine de idei, Curtea a reținut că prevederile art. 2 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, stabilind elementele care trebuie întrunite pentru ca o persoană să fie calificată lucrător al Securității, nu încalcă principiul constituțional al neretroactivității legii civile, de vreme ce efectele atribuirii unei astfel de calități se produc numai pentru viitor, din momentul intrării în vigoare a reglementării (a se vedea Decizia nr. 1.074 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 690 din 14 octombrie 2009).

Pe de altă parte, Curtea a constatat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 a realizat o reconfigurare a Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, ca autoritate administrativă autonomă, lipsită de atribuții jurisdicționale, ale cărei acte privind accesul la dosar și deconspirarea Securității sunt supuse controlului instanțelor de judecată. Așadar, în condițiile în care acțiunea în constatarea calității de lucrător al Securității este introdusă la o instanță de judecată, a cărei hotărâre poate fi atacată cu recurs, prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu sunt de natură să confere Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității rolul de instanță extraordinară (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 436 din 15 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 9 iunie 2010).

Totodată, Curtea a reținut că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu sunt de natură a încălca dreptul la apărare, părțile având deopotrivă posibilitatea de a uza de garanțiile prevăzute de legea procesuală civilă pentru a-și susține poziția asupra problemelor de fapt și de drept.

În plus, din analiza prevederilor art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 Curtea a constatat că acestea permit instanței de contencios administrativ ca, în cadrul acțiunii în constatare cu care a fost sesizată, să uzeze de toate mijloacele procedurale în cadrul procesului, pentru stabilirea adevărului. Așadar, într-o acțiune în constatare a calității de colaborator, promovată de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, pârâtul nu trebuie să își demonstreze

propria nevinovăție, revenind instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul pe baza căruia să pronunțe soluția. Constatarea calității de colaborator al Securității trebuie să fie rezultatul unei analize minuțioase din partea instanței asupra întregului material depus de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității (a se vedea Decizia nr. 815 din 19 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 394 din 11 iunie 2009, și Decizia nr. 760 din 7 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 668 din 20 septembrie 2011).

Cu privire la critica referitoare la competența exclusivă a unei singure instanțe de soluționare a cauzelor având ca obiect constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității, și anume Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București, Curtea Constituțională a observat că, potrivit art. 126 alin. (1) și (2) din Constituție, justiția se realizează prin instanțele judecătorești, a căror competență este stabilită numai prin lege. Or, prevederile criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 corespund pe deplin exigențelor constituționale invocate, inclusiv celor prevăzute de art. 126 alin. (5) referitor la interdicția înființării de instanțe extraordinare (a se vedea Decizia nr. 1.194 din 24 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 749 din 4 noiembrie 2009).

De asemenea, Curtea a constatat netemeinicia criticilor referitoare la nesocotirea dispozițiilor constituționale care statuează cu privire la rolul Avocatului Poporului de apărător al drepturilor și libertăților persoanelor fizice. Posibilitatea pe care o are Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității de a promova acțiuni în constatarea calității de lucrător sau de colaborator al Securității nu reprezintă o substituie a acestuia în atribuțiile Avocatului Poporului. Această instituție dispune de mecanisme specifice, determinate în mod cuprinzător și detaliat în legea sa de organizare și funcționare, de natură să asigure în mod eficient realizarea rolului său constituțional.

În același timp, Curtea nu a reținut nici critica referitoare la pretinsa încălcare a principiului liberului acces la justiție ca urmare a subrogării Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității în dreptul cetățeanului care se consideră vătămat prin acțiunile abuzive ale unor lucrători din fosta Securitate de a avea acces liber la justiție pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.

Astfel cum a statuat deja Curtea în jurisprudența sa, prevederile art. 1 alin. (7) și (8) din Ordonanța de urgență a

Guvernului nr. 24/2008 sunt edificatoare în acest sens, conferind persoanei, subiect al unui dosar din care rezultă că a fost urmărită de Securitate, precum și, după caz, soțului supraviețuitor și rudelor până la gradul al patrulea inclusiv ale persoanei decedate ori moștenitorilor săi testamentari dreptul de a afla identitatea lucrătorilor Securității și a colaboratorilor acestora care au contribuit cu informații la completarea dosarului și, de asemenea, de a solicita verificarea calității de lucrător al Securității pentru ofițerii sau subofițerii care au contribuit la instrumentarea dosarului. Din cuprinsul acestor dispoziții legale, se desprinde concluzia potrivit căreia Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității acționează inclusiv la cererea persoanelor îndreptățite, astfel că nu se pune problema nesocotirii dreptului acestora de liber acces la justiție (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 608 din 12 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 21 iulie 2011).

Având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Totodată, Curtea constată că este lipsită de orice fundament critica privind nerespectarea principiului egalității în drepturi, susținută din perspectiva stabilirii instanțelor de contencios administrativ competente teritorial să judece contestațiile formulate împotriva adeverințelor prevăzute la art. 8 lit. b) și art. 9 din ordonanță, de vreme ce art. 10 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, astfel cum a fost modificat prin art. unic pct. 16 din Legea nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008, stabilește, fără echivoc, că *„Adeverințele prevăzute la art. 8 lit. b) și art. 9 [...] pot fi contestate la Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București de către orice persoană interesată, în termen de 30 de zile de la publicarea lor”*.

De altfel, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu instituie niciun privilegiu sau nicio discriminare pe criterii arbitrare, fiind aplicabilă tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei (a se vedea Decizia nr. 760 din 7 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 668 din 20 septembrie 2011).

În final, Curtea constată că celelalte dispoziții din Constituție invocate nu au relevanță pentru soluționarea prezentei cauze.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității și ale Legii nr. 293/2008 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Ion Paraschiv în Dosarul nr. 166/2/2011, Florea Burcă în Dosarul nr. 10.867/2/2010, Ioan Manea în Dosarul nr. 41/2/2011 și Ion Liviu în Dosarul nr. 6.474/2/2011, dosare ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 ianuarie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind acordarea unui ajutor umanitar de urgență, cu titlu gratuit, pentru populația din județele Bacău, Buzău, Caraș-Severin, Dolj, Galați, Iași, Mehedinți, Neamț și Vrancea

În temeiul prevederilor art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 20 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 15/2005, și al art. 5 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 82/1992 privind rezervele de stat, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se acordă un ajutor umanitar de urgență, cu titlu gratuit, în limita sumei de 1.055 mii lei, pentru ajutorarea populației din județele Bacău (210 mii lei), Buzău (70 mii lei), Caraș-Severin (35 mii lei), Dolj (110 mii lei), Galați (70 mii lei), Iași (140 mii lei), Mehedinți (140 mii lei), Neamț (140 mii lei) și Vrancea (140 mii lei), afectate de căderile abundente de zăpadă însoțite de viscol, constând în motorină, conform anexei care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — (1) Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale va scădea din gestiune, la prețul de înregistrare, prin debitarea contului 6891 „Cheltuieli privind rezerva de stat”, cantitățile de produs aprobate a fi scoase din rezervele de stat, potrivit prezentei hotărâri, pe baza avizelor de expediție și a proceselor-verbale de predare-primire semnate de împuterniciții desemnați de instituțiile prefectului din județele Bacău, Buzău, Caraș-Severin, Dolj, Galați, Iași, Mehedinți, Neamț și Vrancea.

(2) Reîntregirea stocului cu cantitățile acordate se va face în anul 2013, finanțarea fiind asigurată din bugetul de stat.

Art. 3. — (1) Transportul produsului până la locurile indicate de instituțiile prefectului din județele Bacău, Buzău, Caraș-Severin, Dolj, Galați, Iași, Mehedinți, Neamț și Vrancea se va

efectua în regim de urgență, cu mijloace auto din dotare și/sau ale unor societăți comerciale angajate de Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale.

(2) Cheltuielile legate de transportul produsului se suportă de către Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale, în limita bugetului aprobat.

(3) Schimbarea, sub orice formă, a destinației produsului acordat ca ajutor umanitar de urgență, cu titlu gratuit, din rezervele de stat este interzisă și atrage, după caz, răspunderea civilă, administrativă, disciplinară sau penală.

Art. 4. — (1) Instituțiile prefectului din județele Bacău, Buzău, Caraș-Severin, Dolj, Galați, Iași, Mehedinți, Neamț și Vrancea vor justifica distribuirea produsului scos din rezervele de stat în condițiile prezentei hotărâri, potrivit prevederilor art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 371/1993 privind acordarea, în primă intervenție, a ajutoarelor umanitare populației sinistrate, ca urmare a unor situații excepționale.

(2) Documentele justificative privind distribuirea produsului vor fi păstrate la sediul instituțiilor prefectului din județele Bacău, Buzău, Caraș-Severin, Dolj, Galați, Iași, Mehedinți, Neamț și Vrancea, în vederea punerii lor la dispoziția organelor de control abilitate.

PRIM-MINISTRU
MIHAI-RĂZVAN UNGUREANU

Contrasemnează:

p. Ministrul administrației și internelor,

Mihai Capră,

secretar de stat

Președintele Administrației Naționale a Rezervelor de Stat
și Probleme Speciale,

Adrian Gurău

Ministrul finanțelor publice,

Bogdan Alexandru Drăgoi

București, 28 februarie 2012.
Nr. 95.

ANEXĂ

REPARTIZAREA

cantității de motorină care se scoate din rezerva de stat ca ajutor umanitar de urgență, cu titlu gratuit, pentru populația din județele Bacău, Buzău, Caraș-Severin, Dolj, Galați, Iași, Mehedinți, Neamț și Vrancea

Produsul	U.M.	Cantitatea									
		Bacău	Buzău	Caraș-Severin	Dolj	Galați	Iași	Mehedinți	Neamț	Vrancea	TOTAL
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
Motorină	tone	30	10	5	16	10	20	20	20	20	151
Valoarea (mii lei)		210	70	35	110	70	140	140	140	140	1.055

NOTĂ:

Cantitățile de motorină pot fi diminuate în funcție de posibilitățile tehnologice de încărcare la capacitatea maximă a autocisternei.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ

ORDIN

pentru aprobarea Procedurii de îndreptare a erorilor cuprinse în declarațiile fiscale în cazul depunerii de către contribuabili a unei declarații rectificative

Având în vedere prevederile art. 84, art. 120 alin. (2) și (3) și art. 228 alin. (2¹) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare și ale art. 12 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 109/2009 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Procedura de îndreptare a erorilor cuprinse în declarațiile fiscale în cazul depunerii de către contribuabili a unei declarații rectificative, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Direcția generală de reglementare a colectării creanțelor bugetare, Direcția generală de tehnologia informației, Direcția generală de administrare a marilor contribuabili, Direcția

Generală a Finanțelor Publice a Municipiului București, administrațiile finanțelor publice pentru contribuabilii mijlocii, administrațiile finanțelor publice ale sectoarelor municipiului București și direcțiile generale ale finanțelor publice județene vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală,
Sorin Blejnar

București, 10 februarie 2012.
Nr. 144.

ANEXĂ

PROCEDURĂ

de îndreptare a erorilor cuprinse în declarațiile fiscale în cazul depunerii de către contribuabili a unei declarații rectificative

I. Dispoziții generale

1.1. Prezenta procedură de îndreptare a erorilor se aplică în situația în care contribuabilul corectează declarațiile fiscale conform prevederilor art. 84 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *Codul de procedură fiscală*, prin depunerea la organul fiscal competent pentru administrarea obligațiilor fiscale a declarațiilor fiscale rectificative cu suplimentarea/diminuarea obligației fiscale inițial declarate.

1.2. Compartimentul gestionează registrul contribuabili și declarații fiscale din cadrul organului fiscal primește declarațiile fiscale rectificative și le înregistrează în aplicația informatică DECIMP.

1.3. După prelucrare, compartimentul gestionează registrul contribuabili și declarații fiscale transmite declarațiile rectificative compartimentului cu atribuții de evidență pe plătitori, pe baza Notei de corecție în cazul declarațiilor rectificative cu suplimentare/diminuare de obligații fiscale, prevăzută de reglementările legale privind organizarea evidenței pe plătitori.

1.4. Ca urmare a depunerii de către contribuabili a declarațiilor rectificative prin care se îndreaptă erorile din declarațiile fiscale inițiale, compartimentul cu atribuții de evidență pe plătitori efectuează corectarea evidenței fiscale.

1.5. Compartimentul cu atribuții de evidență pe plătitori verifică în evidențele fiscale înregistrarea sumelor rezultate în urma prelucrării titlurilor de creanță menționate la pct. 1.1.

II. Procedura de îndreptare a erorilor cuprinse în declarațiile fiscale ca urmare a depunerii de către

contribuabili a unei declarații rectificative cu diminuare de obligație fiscală

2.1. În situația depunerii de către contribuabili a unei declarații rectificative cu diminuare de obligație fiscală, dobânzile și penalitățile de întârziere se datorează numai pentru suma rezultată după corectare sau modificare, începând cu ziua imediat următoare scadenței obligației fiscale și până la data stingerii acesteia inclusiv.

2.2. În vederea stabilirii obligațiilor fiscale accesorii datorate până la data stingerii inclusiv, compartimentul cu atribuții de evidență pe plătitori procedează la reanalizarea, în sistem informatic, a stingerilor pentru obligația fiscală rectificată astfel cum a fost diminuată, cu plățile efectuate.

2.3. Diferențele de obligații fiscale accesorii stabilite în urma recalculării obligațiilor fiscale accesorii ca urmare a reanalizării stingerilor se individualizează de către compartimentul cu atribuții de evidență pe plătitori în Decizia de impunere privind obligațiile fiscale accesorii stabilite în urma îndreptării erorilor cuprinse în declarațiile fiscale în cazul depunerii de către contribuabili a unei declarații rectificative, conform modelului prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta procedură, decizie ce constituie titlu de creanță.

2.4. Decizia de impunere privind obligațiile fiscale accesorii stabilite în urma îndreptării erorilor cuprinse în declarațiile fiscale în cazul depunerii de către contribuabili a unei declarații rectificative se întocmește de către compartimentul cu atribuții de evidență pe plătitori în două exemplare și este însoțită de fișa pe plătitor inițială, fișa rezultată în urma reanalizării și fișa pe

plătitor corectată. Decizia se avizează de șeful compartimentului și se aprobă de conducătorul unității fiscale.

2.5. Decizia prevăzută la pct. 2.4 se comunică de către organul fiscal competent contribuabilului, potrivit prevederilor art. 44 din Codul de procedură fiscală, iar un exemplar se arhivează la dosarul fiscal al contribuabilului.

2.6. În situația în care, după îndreptarea erorilor și efectuarea operațiunii de corecție în evidența fiscală, rezultă sume achitate în plus aferente obligației fiscale rectificate, compartimentul cu atribuții de evidență pe plătitori poate constata compensarea, din oficiu sau la cerere, cu alte obligații fiscale neachitate, după cum urmează:

a) pentru obligațiile fiscale născute anterior datei la care a fost depusă declarația fiscală rectificativă, data stingerii prin compensare este data depunerii la organul fiscal a declarației fiscale rectificative, conform prevederilor art. 116 alin. (5) lit. e) din Codul de procedură fiscală;

b) pentru obligațiile fiscale născute ulterior datei la care a fost depusă declarația fiscală rectificativă, data stingerii prin compensare este, pentru fiecare obligație fiscală, scadența acesteia, conform prevederilor art. 116 alin. (4) din Codul de procedură fiscală.

III. Procedura de îndreptare a erorilor cuprinse în declarațiile fiscale ca urmare a depunerii de către contribuabili a unei declarații rectificative cu suplimentare de obligație fiscală

3.1. În situația depunerii de către contribuabili a unei declarații rectificative cu suplimentare de obligație fiscală, obligațiile fiscale accesorii se datorează și se calculează

începând cu ziua imediat următoare scadenței obligației fiscale pentru care s-a stabilit diferența și până la data stingerii acesteia inclusiv, prin orice modalitate de stingere prevăzută de lege.

3.2. În vederea stabilirii obligațiilor fiscale accesorii datorate până la data stingerii inclusiv, compartimentul cu atribuții de evidență pe plătitori procedează la reanalizarea, în sistem informatic, a stingerii obligațiilor fiscale, astfel cum au fost suplimentate.

3.3. Diferențele de obligații fiscale accesorii stabilite în urma recalculării acestora se individualizează în Decizia de impunere privind obligațiile fiscale accesorii stabilite în urma îndreptării erorilor cuprinse în declarațiile fiscale în cazul depunerii de către contribuabili a unei declarații rectificative.

3.4. Decizia de impunere privind obligațiile fiscale accesorii stabilite în urma îndreptării erorilor cuprinse în declarațiile fiscale în cazul depunerii de către contribuabili a unei declarații rectificative se întocmește de către compartimentul cu atribuții de evidență pe plătitori în două exemplare și este însoțită de fișa pe plătitor inițială, fișa rezultată în urma reanalizării și fișa pe plătitor corectată. Decizia se avizează de șeful compartimentului și se aprobă de conducătorul unității fiscale.

3.5. Decizia prevăzută la pct. 3.4 se comunică de către organul fiscal competent contribuabilului, potrivit prevederilor art. 44 din Codul de procedură fiscală, iar un exemplar se arhivează la dosarul fiscal al contribuabilului.

3.6. Pentru obligațiile fiscale de plată cuprinse în decizia prevăzută la pct. 3.4, termenul de plată este cel stabilit potrivit art. 111 alin. (2) din Codul de procedură fiscală.

ANEXĂ
la procedură

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ
Unitatea fiscală¹⁾
Str. nr., localitatea

DECIZIE DE IMPUNERE privind obligațiile fiscale accesorii stabilite în urma îndreptării erorilor cuprinse în declarațiile fiscale în cazul depunerii de către contribuabili a unei declarații rectificative

I. Datele de identificare ale contribuabilului

Denumirea contribuabilului: cod de identificare fiscală²⁾:, domiciliul fiscal:
localitatea str. nr., bl., sc., ap., județul/sectorul

II. Datele privind creanța fiscală

II.1. Obligații fiscale stabilite în urma corecțiilor

Nr. crt.	Denumirea obligațiilor bugetare (impozit, taxă, contribuție)	Categoria obligațiilor fiscale accesorii ³⁾	Perioada de raportare a obligației corectate	Obligație înregistrată eronat	Obligație corectată	Diferențe în plus	Diferențe în minus

II.2. Motivele de fapt

II.3. Motivele de drept

Act normativ:, articol: paragraf:....., punct:, literă:....., alineat:

¹⁾ Se va menționa denumirea organului fiscal emitent al prezentei decizii.

²⁾ Se va menționa: codul numeric personal, numărul de identificare fiscală, codul de înregistrare fiscală sau codul unic de înregistrare, după caz.

³⁾ Se va preciza categoria de obligații fiscale accesorii, respectiv dobândă sau penalitate de întârziere, după caz.

III. Termenul de plată

Diferențele de obligații fiscale accesorii aferente impozitelor, taxelor, contribuțiilor și altor sume datorate bugetului general consolidat, stabilite (în plus) în urma îndreptării erorilor cuprinse în declarațiile fiscale în cazul depunerii de către contribuabili a unei declarații rectificative, se plătesc în funcție de data comunicării prezentei decizii, conform art. 111 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, astfel:

- până la data de 5 a lunii următoare, când data comunicării prezentei decizii este cuprinsă în intervalul 1—15 din lună;
- până la data de 20 a lunii următoare, când data comunicării prezentei decizii este cuprinsă în intervalul 16—31 din lună.

Diferențele de obligații fiscale accesorii aferente impozitelor, taxelor, contribuțiilor și altor sume datorate bugetului general consolidat, stabilite (în plus), diminuează obligațiile fiscale accesorii comunicate anterior prin⁴):

IV. Dispoziții finale

Împotriva prezentei decizii se poate formula contestație la organul de soluționare competent, în conformitate cu art. 209 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în termen de 30 de zile de la data comunicării prezentei decizii, sub sancțiunea decăderii, potrivit prevederilor art. 207 alin. (1) din același act normativ.

Prezenta decizie reprezintă titlu de creanță care devine executoriu în condițiile legii.

Conducătorul unității fiscale

Numele și prenumele

Semnătura și ștampila unității

⁴ Se vor menționa actele administrative ce au fost comunicate contribuabilului, care se modifică drept urmare a îndreptării erorilor cuprinse în declarațiile fiscale în cazul depunerii de către contribuabili a unei declarații rectificative.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

